

KOMUNIKAT PRASOWY nr 201/24

Luksemburg, 19 grudnia 2024 r.

Wyrok Trybunału w sprawach połączonych C-185/24 i C-189/24 | [Tudmur]¹

Polityka azylowa: jednostronne zawieszenie przez odpowiedzialne państwo członkowskie środków polegających na przekazywaniu osób ubiegających się o udzielenie azylu samo w sobie nie uzasadnia stwierdzenia istnienia wad systemowych

Istnienie takiej wady systemowej można wykazać dopiero po przeprowadzeniu konkretnej analizy, opartej na obiektywnych, wiarygodnych, dokładnych i należyście zaktualizowanych danych

Sprawa dotyczy wykładni rozporządzenia Dublin III², które ustanawia kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.

Dwaj obywatele Syrii, RL i QS, złożyli wnioski o udzielenie azylu w Niemczech. Jednak jako państwo odpowiedzialne zostały zidentyfikowane Włochy³. Organy niemieckie zwróciły się zatem do Włoch z wnioskiem o przejęcie RL i QS. Wniosek ten pozostał bez odpowiedzi. Następnie organy niemieckie odrzuciły wnioski o udzielenie azylu jako niedopuszczalne ze względu na to, że za rozpatrzenie tych wniosków o udzielenie azylu były odpowiedzialne Włochy. Nakazały one również wydalenie wnioskodawców do Włoch.

Sprawy ze skarg osób ubiegających się o azyl znajdują się obecnie w wyższym sądzie administracyjnym dla kraju związkowego Nadrenia Północna-Westfalia, który jest sądem odsyłającym. W trakcie postępowań apelacyjnych włoska jednostka dublińska skierowała okólnik do wszystkich jednostek dublińskich, w którym zwróciła się do państw członkowskich o tymczasowe zawieszenie, z przyczyn technicznych, wszystkich przekazania do Włoch. W kolejnym piśmie włoska jednostka dublińska potwierdziła niedostępność ośrodków recepcyjnych ze względu na dużą liczbę osób przybywających, ale także brak dostępnych miejsc przyjmowania. W tym kontekście sąd niemiecki zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień dotyczących wykładni rozporządzenia Dublin III, w szczególności w odniesieniu do istnienia wad systemowych w państwie członkowskim wskazanym jako odpowiedzialne.

Trybunał odpowiedział, że **okoliczność, że państwo członkowskie jednostronnie zawiesiło przejęcia osób ubiegających się o udzielenie azylu, nie może sama w sobie uzasadniać stwierdzenia wad systemowych w procedurze azylowej i w warunkach przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową.**

Trybunał przypomniał, że w kontekście wspólnego europejskiego systemu azylowego, a w szczególności rozporządzenia Dublin III, należy domniemywać, że traktowanie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w każdym państwie członkowskim jest zgodne z wymogami Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, Konwencji dotyczącej statusu uchodźców⁴, a także europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności⁵.

Rozporządzenie Dublin III wymienia dwie kumulatywne przesłanki stwierdzenia, że przekazanie osoby ubiegającej

się o udzielenie ochrony międzynarodowej do odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest niemożliwe. Jedynie „wady systemowe” „powodujące pojawienie się ryzyka niehumanitarnego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 [Karty]” uniemożliwiają to przekazanie. Jeżeli chodzi o pierwszą z tych przesłanek, wady systemowe powinny utrzymywać się i dotyczyć ogólnie procedury azylowej i warunków przyjmowania mających zastosowanie do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową lub przynajmniej do niektórych grup spośród tych osób, a ponadto osiągnąć szczególnie wysoki próg dolegliwości, który zależy od wszystkich okoliczności sprawy. Druga przesłanka, dotycząca istnienia ryzyka takiego traktowania, jest spełniona, gdy wady systemowe powodują ryzyko narażenia zainteresowanego na traktowanie sprzeczne z art. 4 Karty.

Do sądu rozpoznającego skargę na decyzję o przekazaniu należy dokonanie oceny istnienia takich wad systemowych oraz ryzyka niehumanitarnego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty. W tym kontekście sąd ten może wziąć pod uwagę wszystkie dostępne dokumenty, takie jak, w stosownych przypadkach, regularne i niesprzeczne ze sobą sprawozdania międzynarodowych organizacji pozarządowych odnotowujące praktyczne trudności, z jakimi wiąże się stosowanie wspólnego europejskiego systemu azylowego w danym państwie członkowskim, dokumenty pochodzące od Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców, a także dokumenty i wymianę informacji w ramach wdrażania systemu wynikającego z rozporządzenia Dublin III.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

² [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 604/2013](#) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.

³ Ustalono bowiem, że państwem pierwszego wjazdu tych obywateli były Włochy, które uznano zatem za odpowiedzialne państwo członkowskie.

⁴ Konwencja dotycząca statusu uchodźców, podpisana w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, s. 150, nr 2545 (1954)], która weszła w życie w dniu 22 kwietnia 1954 r., uzupełniona Protokołem dotyczącym statusu uchodźców, zawartym w Nowym Jorku w dniu 31 stycznia 1967 r., który wszedł w życie w dniu 4 października 1967 r.

⁵ Europejska Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisana w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.